

LIETUVOS APELIACINIS TEISMAS

AKTUALI PRAKTIKA CIVILINĖSE BYLOSE

2020 m. balandis

LIETUVOS TEISMAI

Lietuvos apeliacinis teismas

Civilinėje byloje Nr. [e2-331-236/2020](#), sprenddamas jurisdikcijos klausimą, Lietuvos apeliacinis teismas (toliau – ir LAPt) pažymėjo, kad jurisdikcijos ir teismų sprendimų pripažinimo bei vykdymo klausimai civilinėse ir komercinėse bylose, kylantys tarp Europos Sąjungos valstybių narių, reglamentuojami Europos Parlamento ir Tarybos reglamente (ES) Nr. 1215/2012 dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose pripažinimo ir vykdymo (toliau – reglamentas „Briuselis I bis“). Šis teisės aktas Jungtinėje Karalystėje taikomas teismo procesams, pradėtiems 2015 m. sausio 10 d. arba vėliau (66, 81 straipsniai) iki 2020 m. gruodžio 31 d. (2020 m. sausio 31 d. Susitarimo dėl Jungtinės Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystės išstojimo iš Europos Sąjungos ir Europos atominės energijos bendrijos 67 straipsnio 1 dalies a punktas, 126 straipsnis). LAPt pritarė pirmosios instancijos teismo išvadai, kad nagrinėjamu atveju sprendžiant dėl taikytinos tarptautinį elementą turinčio ginčo (atsakovai deklaravę išvykimą į Jungtinę Karalystę) jurisdikcijos atsižvelgtina į reglamento „Briuselis I bis“ nuostatas.

Civilinėje byloje Nr. [e2-357-302/2020](#), sprenddamas dėl atsisakymo patvirtinti taikos sutartį teisėtumo ir pagrįstumo, LAPt nustatė, kad ieškovė prašė įpareigoti atsakovę pateikti Valstybinei mokesčių inspekcijai prie Finansų ministerijos (toliau – VMI) pridėtinės vertės mokesčio (toliau – PVM) deklaraciją ir deklaruoti 157 066 Eur mokėtino į biudžetą PVM nuo

LIETUVOS TEISMAI

Lietuvos apeliacinis teismas

ieškovės ir atsakovės sudaryto nekilnojamojo turto pardavimo sandorio. Pateikta tvirtinti taikos sutartimi šalys susitarė, kad atsakovė pripažįsta tam tikrus faktus ir įsipareigoja VMI pateikti PVM deklaraciją ir joje deklaruoti nurodytą mokėtino į biudžetą PVM nuo žemės sklypo pardavimo sandorio sumą, o ieškovė atsisako ieškinio.

Teismas pažymėjo, kad, sudarydamos taikos sutartį, šalys abipusiu sutarimu sulygsta dėl jos sąlygų, taip realizuodamos dispozityvumo principą, t. y. teisę neperžengdamos įstatyme nustatytų ribų laisva valia disponuoti savo materialinėmis ir proceso teisėmis. Tačiau dispozityvumo principas nėra absoliutus ir tam tikrais įstatyme numatytais atvejais gali būti ribojamas, todėl, prieš tvirtindamas taikos sutartį, teismas kiekvienu konkrečiu atveju turi įvertinti, ar ji neprieštaruja imperatyvioms įstatymo normoms bei viešajam interesui. Kadangi Lietuvos Respublikos mokesčių administravimo įstatymas (toliau – MAĮ) yra specialusis teisės aktas, kuriame imperatyviai reglamentuojama mokesčių sumokėjimo ir apskaičiavimo tvarka bei nustatomos mokesčių mokėtojų pareigos ir jų įgyvendinimo tvarka, LApT nurodė, jog pirmosios instancijos teismas pagrįstai atsisakė tvirtinti šalių sudarytą taikos sutartį dėl su mokesčių valstybei mokėjimu susijusių klausimų, kurie imperatyviai reglamentuojami MAĮ.

Civilinėje byloje Nr. [e2-671-585/2020](#), spręsdamas dėl leidimo išieškoti iš individualiosios įmonės savininko turto, įskaitant turtą, kuris yra bendroji jungtinė nuosavybė, kai teisme

LIETUVOS TEISMAI

Lietuvos apeliacinis teismas

nagrinėjama byla dėl atidalijimo iš bendrosios jungtinės nuosavybės, LApT pažymėjo, kad įstatyme numatyta galimybė išieškoti iš neribotos civilinės atsakomybės juridinio asmens savininko turto, įskaitant turtą, kuris yra bendroji jungtinė nuosavybė, bankroto proceso metu, esant tam tikrų sąlygų visumai. Vien aplinkybė, kad siekiama atidalyti turtą, kuris yra bendroji jungtinė nuosavybė, savaime neužkerta kelio teismui leisti išieškoti iš tokio turto Lietuvos Respublikos įmonių bankroto įstatymo (toliau – ĮBĮ) 28 straipsnio 2 dalies pagrindu. Teismas nurodė, kad kai turtas nėra atidalytas iki faktinio išieškojimo iš jo pradžios arba atidalijimas nėra įvykęs, iki teismui priimant nutartį, kuria leidžiama išieškoti, išieškojimas turi būti vykdomas įstatymo numatytu pagrindu, nepriklausomai nuo to, kad yra turto, turinčio bendrosios jungtinės nuosavybės statusą.

Civilinėje byloje Nr. [e2-377-330/2020](#) LApT nurodė, kad 2020 m. sausio 1 d. įsigaliojo naujasis Lietuvos Respublikos juridinių asmenų nemokumo įstatymas (toliau – JANĮ), kurio 15 straipsnio 2 dalyje nustatyta, jog nemokumo bylos nagrinėjamos Lietuvos Respublikos civilinio proceso kodekse (toliau – CPK) įtvirtinta ginčo teisenos tvarka, išskyrus šiame įstatyme nustatytas išimtis. Teismas pažymėjo, kad JANĮ 29 straipsnyje nurodyta, jog nemokumo bylą iškėlusiam teismui perduodamos teismuose esančios civilinės bylos, kuriose nemokiam juridiniam asmeniui yra pareikšti turtiniai reikalavimai ar turtinius reikalavimus yra

LIETUVOS TEISMAI

Lietuvos apeliacinis teismas

pareiškęs tas juridinis asmuo, kai šiose bylose dar nepriimta nutartis skirti nagrinėti bylą teismo posėdyje.

Lietuvos apeliacinis teismas, įvertinęs šios normos turinį, sprendė, kad įstatymų leidėjas šias specialiąsias teisingumo taisykles įtvirtino tik teisme jau iškeltų ir (ar) pasirengimo nagrinėti teisme stadijoje esančių bylą atžvilgiu, o nemokaus juridinio asmens kitiems asmenims naujai reiškiamiems reikalavimams nustatyta išimtis netaikytina. LAPT konstatavo, kad JANĮ 29 straipsnio 1 dalis neturi būti aiškinama pernelyg plačiai, nes joje konkrečiai nurodoma, kad nemokumo bylą iškėlusiam teismui perduodamos teismuose esančios civilinės bylos, kai šiose bylose dar nepriimta nutartis skirti nagrinėti bylą teismo posėdyje. JANĮ 29 straipsnio 1 dalyje nėra užuominų dėl paties nemokaus asmens naujai reiškiamų kitiems asmenims reikalavimų teisingumo. Vadinasi, tokiu atveju nemokaus asmens paduodamo ieškinio priėmimo klausimas turi būti sprendžiamas pagal bendrąsias CPK taisykles, o specialusis reglamentavimas, numatytas jau iškeltoms ir (ar) nagrinėjamos byloms, kuriose nemokus asmuo yra pareiškęs kitiems asmenims turtinius reikalavimus, netaikytinas.

Civilinėje byloje Nr. [e2-655-1120/2020](#), sprendžiamas bankrutavusios bendrovės pareikšto ieškinio teisingumo klausimą, Lietuvos apeliacinis teismas nurodė, kad JANĮ 29 straipsnyje įstatymų leidėjas įtvirtino specialias teisingumo taisykles, kuriomis nustatoma, jog visi turiniai reikalavimai, kurie jau pareikšti bankrutuojančiai įmonei ar

LIETUVOS TEISMAI

Lietuvos apeliacinis teismas

kuriuos pareiškė bankrutuojanti įmonė, būtų sprendžiami nemokumo bylą iškėlusiam teisme. Tačiau JANĮ 29 straipsnio 1 dalyje neregamentuojamas naujai pradėdamų ginčų (pateikiamų ieškinių) teisingumas, minėta straipsnio dalis skirta jau teismuose nagrinėjamų (iškeltų) bylų perdavimo taisyklėms nustatyti. Šioje normoje nustatyta, jog nemokumo bylą nagrinėjančiam teismui perduodamos teismuose jau esančios bylos. Ši įstatymo nuostata reiškia, kad nemokumo bylą iškėlusiam teismui perduodamos tik tos bylos, kurios pradėtos iki nemokumo bylos iškėlimo.

Civilinėje byloje Nr. [e2-736-585/2020](#), sprendžiamas informavimo apie ketinimą kreiptis į teismą dėl bankroto bylos iškėlimo tinkamumo klausimą, Lietuvos apeliacinis teismas nustatė, kad kreditorė pranešime nenurodė, jog kreipsis į teismą dėl bankroto proceso inicijavimo, jeigu nebus sudarytas susitarimas dėl pagalbos arba priimtas sprendimas bankroto procesą vykdyti ne teismo tvarka. Pareiškėja teigė, kad pirmosios instancijos teismas nepagrįstai atsisakė priimti pareiškimą dėl bankroto bylos atsakovei iškėlimo, nustatęs vien formalią pranešimo dėl bankroto bylos iškėlimo atsakovei neatitiktį JANĮ reikalavimams.

Apeliacinės instancijos teismas iš dalies sutiko su tokia pareiškėjos procesine pozicija, nustatęs, kad pranešimas dėl bankroto bylos iškėlimo atsakovei buvo surašytas 2020 m. sausio 6 d., o atsakovei išsiųstas 2020 m. sausio 9 d., pareiškėja – buvusi atsakovės darbuotoja, atsakovė niekaip nereagavo į pranešimą dėl

LIETUVOS TEISMAI

Lietuvos apeliacinis teismas

bankroto bylos atsakovei iškėlimo. Apeliacinės instancijos teismo vertinimu, šios aplinkybės lėmė, jog nors pareiškėjos atsakovei išsiųsto pranešimo negalima laikyti atitinkančiu JANĮ 9 straipsnio reikalavimus, tačiau šiuo konkrečiu atveju nagrinėjamu pagrindu atsisakyti priimti pareiškimą dėl bankroto bylos atsakovei iškėlimo pirmosios instancijos teismas neturėjo.

Civilinėje byloje Nr. [2-706-370/2020](#), nagrinėdamas byloje kilusio ginčo jurisdikcijos klausimą, LApT pažymėjo, kad reglamento „Briuselis I bis“ 24 straipsnyje nustatytos jurisdikcijos taisyklės yra išimtinės, jų sąrašas yra baigtinis, todėl jų negalima aiškinti plačiau, nei to reikalauja jomis siekiamas tikslas. Plačiai aiškinant reglamento „Briuselis I bis“ 24 straipsnio 2 punktą, t. y. taip, kad jis būtų taikomas visiems ginčams, kuriuose kyla klausimas dėl bendrovės valdymo organų sprendimo galiojimo, būtų prieštaraujama, pirma, vienam iš bendrų šio reglamento tikslų, įtvirtintų jo 11 konstatuojamojoje dalyje, būtent kad jurisdikcijos taisyklės turi būti ypač nuspėjamos, ir, antra, teisinio saugumo principui, be to, platus 24 straipsnio 2 punkto aiškinimas nebūtų suderinamas ir su šios nuostatos tikslu centralizuoti jurisdikciją nagrinėti ginčus dėl bendrovės egzistavimo ir jos valdymo organų nutarimų galiojimo, siekiant išvengti prieštaringų sprendimų.

LIETUVOS TEISMAI

Lietuvos apeliacinis teismas

Civilinėje byloje Nr. [e2-517-450/2020](#), nagrinėdama JANĮ taikymo sprendžiant kreditoriaus finansinio reikalavimo tvirtinimo klausimą, Lietuvos apeliacinio teismo Civilinių bylų skyriaus teisėjų kolegija pažymėjo, kad ginčijamo finansinio reikalavimo tvirtinimo procedūra pradėta galiojant JBĮ, nors skundžiama teismo nutartis priimta galiojant JANĮ. Teisėjų kolegija nurodė, kad kreditorių reikalavimų tenkinimo eilė ir tvarka patenka į JANĮ 155 straipsnyje, kuriuo reglamentuojamos pereinamosios nuostatos dėl nemokumo procesų, nustatytą taikymo išimtį, todėl šiuo atveju taikytos JBĮ nuostatos.

Civilinėje byloje Nr. [2-746-881/2020](#), pasisakydamas dėl JANĮ taikymo laike, Lietuvos apeliacinis teismas nurodė, kad pareiškėjo prašymas įtraukti jį trečiuoju asmeniu, nepareiškiančiu savarankiškų reikalavimų, bankroto byloje gautas įsigaliojus JANĮ, todėl tokio prašymo nagrinėjimui taikytinos JANĮ nuostatos.

Civilinėje byloje Nr. [e2-627-881/2020](#), sprenddamas informavimo apie ketinimą inicijuoti nemokumo bylą tinkamumo, LAPT išaiškino, kad nagrinėjamu atveju susiklosčius procesinei situacijai, kai teismo 2020 m. sausio 14 d. nutartimi atsakovei restruktūrizavimo byla buvo nutraukta tuo pagrindu, jog nebuvo vykdomas (netinkamai vykdomas) patvirtintas restruktūrizavimo planas, teismas sprendė esant pagrindui pagal analogiją taikyti JANĮ 8 straipsnio 4 dalies

LIETUVOS TEISMAI

Lietuvos apeliacinis teismas

1 punkto nuostatą ir konstatuoti, jog apelianto (bendrovės vadovo) teisė kreiptis į teismą dėl nemokumo bylos iškėlimo atsirado nuo juridinio asmens pranešimo apie inicijuojamą nemokumo procesą įteikimo. Iš bylos medžiagos (apelianto kreipimosi į teismą datos) matyti, kad šio termino apeliantas nepažeidė.

Atsisakymą priimti pareiškimą pirmosios instancijos teismas taip pat motyvavo tuo, kad pranešimo apie inicijuojamą nemokumo procesą bendrovės vadovas neišsiuntė vienam iš kreditorių. Teismas nurodė, kad nepranešimo kreditoriui fakto nustatymas paprastai būtų pagrindas konstatuoti, kad pareiškėjas netinkamai įgyvendino JANĮ 8 straipsnio reikalavimus, ir jo teisė kreiptis į teismą dėl nemokumo bylos iškėlimo neatsirado (JANĮ 16 straipsnio 1 dalies 2 punktas). Vis dėlto, atsižvelgdamas į nagrinėjamos bylos aplinkybes, t. y. kad JANĮ 8 straipsnis nagrinėjamu atveju taikomas tik dėl to, jog restruktūrizavimo byla nutraukta pagal anksčiau galiojusio ĮRĮ nuostatas (priešingu atveju teismas, nutraukęs restruktūrizavimo bylą, ta pačia nutartimi būtų turėjęs iškelti atsakovei bankroto bylą), 80-čiai kreditorių apie inicijuojamą nemokumo procesą pranešta ir nepranešta tik vienam, kurio finansinio reikalavimo dydis pagal pateiktus duomenis yra itin nedidelis (8,20 Eur), iškėlus atsakovei nemokumo (bankroto) bylą, nemokumo administratorius ne vėliau kaip per 3 darbo dienas nuo įsiteisėjusios nutarties iškelti nemokumo bylą gavimo dienos šios nutarties kopiją turės išsiųsti visiems kreditoriams (JANĮ 27 straipsnio 3 dalies 1 punktas), be to, minėto kreditoriaus teisė būti informuotam gali būti

LIETUVOS TEISMAI

Lietuvos apeliacinis teismas

užtikrinta tiek iki pareiškimo priėmimo (nustačius pareiškimo trūkumus), tiek priėmus pareiškimą, LAPT darė išvadą, jog aptariamasis pažeidimas nagrinėjama atveju neturėtų būti laikomas esminiu ir savaime užkertančiu kelią iš esmės pagrįstam nemokumo proceso inicijavimui.

Iš esmės tokios pačios praktikos Lietuvos apeliacinis teismas laikėsi 2020 m. balandžio 21 d. nutartyje civilinėje byloje Nr. [e2-789-585/2020](#).

Civilinėje byloje Nr. [2-792-585/2020](#) Lietuvos apeliacinio teismo Civilinių bylų skyriaus teisėjų kolegija nurodė, kad aplinkybė, jog apeliantas yra atsakovės akcininkas, savaime nepatvirtina jo faktinio bei teisinio suinteresuotumo bankroto bylos baigtimi. Pagal kasacinio teismo praktiką tokiu atveju pareiškėjas privalo įrodyti pakankamą ir glaudų savo materialinį teisinį ryšį su bankroto byla (žr. Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2013 m. lapkričio 29 d. nutartį civilinėje byloje Nr. 3K-3-630/2013). Nagrinėjama atveju nenustatyta, jog išbrauktas iš kreditorių sąrašo apeliantas kreipėsi į teismą dėl jo įtraukimo į bylą trečiuoju asmeniu, nepareiškiančiu savarankiškų reikalavimų, ir pateikė įrodymus, patvirtinančius jo pakankamą teisinį suinteresuotumą bylos baigtimi. Byloje taip pat nebuvo duomenų, kad apeliantas būtų įtrauktas į bylą motyvuotu šalių prašymu ar teismo iniciatyva. Taigi teisėjų kolegija sprendė, kad apeliantas, nebūdamas įtrauktas į bylą dalyvaujančiu byloje asmeniu, nėra įgijęs savarankiškos teisės inicijuoti apeliacinio proceso dėl CPK 305 straipsnyje nustatytų apribojimų.

LIETUVOS TEISMAI

Lietuvos apeliacinis teismas

Civilinėje byloje Nr. [2-698-881/2020](#), nagrinėdama klausimą dėl kreditoriaus finansinio reikalavimo tenkinimo eilės, LApT Civilinių bylų skyriaus teisėjų kolegija sprendė, kad apeliantė ir atsakovė siejo paslaugų teikimo santykiai (darbo nuomos santykiai), t. y. apeliantė nebuvo atsakovės darbuotoja Lietuvos Respublikos darbo kodekso 21 straipsnio 2 dalies ir ĮBĮ 35 straipsnio 2 dalies prasme. Teisėjų kolegija nurodė, kad ĮBĮ 35 straipsnio 2 dalimi siekiama apsaugoti darbuotoją kaip silpnesnę darbo santykių šalį. Minėta teisės norma siejama su konkrečiu teisės subjektu ir teisiniu santykiu, iš kurio kyla reikalavimas. Taigi apeliantė, kaip laikinojo įdarbinimo įmonė, negali būti prilyginama darbuotojui, kuris tiesiogiai atlieka sutartus darbus ir (ar) vykdo sutartas funkcijas, nes priešingu atveju būtų pažeistas lygiateisiškumo principas, kurio esminis tikslas – užtikrinti vienodą tos pačios kategorijos kreditorių traktavimą, esant vienodai faktinei situacijai.

Civilinėje byloje Nr. [e2-507-302/2020](#), pasisakydamas dėl galimybės atskiruoju skundu skųsti nutartį dėl trečiojo asmens, nepareiškiančio savarankiško reikalavimų, pašalinimo iš bylos proceso, LApT nurodė, kad tokią nutartį gali skųsti tik tie asmenys, kurie pašalinami iš bylos, bet ne kiti dalyvaujantys byloje asmenys.

LIETUVOS TEISMAI

Lietuvos apeliacinis teismas

Civilinėje byloje Nr. [e2-542-370/2020](#), spręsdamas dėl ieškinio palikimo nenagrinėto pagrįstumo, LApT pažymėjo, kad nagrinėjamoje byloje išspręstas ieškinio priėmimo klausimas, gautas atsiliepimas į ieškinį, byloje įvykęs parengiamasis teismo posėdis, pereita į teismo posėdį. Todėl LApT konstatavo, kad šiuo atveju nenustačius aplinkybių, jog ieškovė ir jos atstovas sąmoningai vilkintų bylos nagrinėjimą ar ieškovė būtų praradusi suinteresuotumą nagrinėjama byla, ieškinio palikimas nenagrinėto neatitiko proceso operatyvumo ir ekonomiškumo bei protingumo principų.

LApT išaiškino, kad nors CPK 246 straipsnio 1 dalyje ir 296 straipsnio 1 dalies 5 punkte nustatyta, kad ieškinys gali būti paliktas nenagrinėtas, jeigu į teismo posėdį neatvyksta ieškovas ir jo atstovas, kuriems apie posėdį tinkamai pranešta, o atsakovas neprašo priimti sprendimo už akių, tačiau ši taisyklė negali būti taikoma formaliai.

Civilinėje byloje Nr. [2-794-407/2020](#), spręsdamas klausimą dėl bankrutuojančios įmonės kreditorės (ne)atleidimo nuo žyminio mokesčio už bankroto byloje pateiktą atskirąjį skundą, LApT išaiškino, kad, remiantis CPK 83 straipsnio 2 dalimi, šio straipsnio 1 dalies 8 ir 9 punktuose nurodytais pagrindais, kuriais šiuo atveju rėmėsi apeliantė, žyminis mokestis nemokamas tik už šiose normose nurodytų asmenų pateiktus ieškinius, priešieškinius, pareiškimus, apeliacinius ir kasacinius skundus, taip pat už prašymus atnaujinti procesą. Teismo vertinimu, atskirieji skundai nepatenka į šioje normoje

nurodytų procesinių dokumentų sąrašą, kadangi pagal bendrąją normą (lot. *lex generalis*) atskirieji skundai žyminiu mokesčiu neapmokestinami, išskyrus atskiruosius skundus dėl nutarčių dėl laikinųjų apsaugos priemonių ir atskiruosius skundus bankroto ar restruktūrizavimo bylose. Šios išimtys yra *lex specialis* (specialioji norma) CPK 80 straipsnio 2 dalyje įtvirtintos bendrosios normos, kad už atskiruosius skundus žyminis mokestis nemokamas, atžvilgiu.

Teismas pažymėjo, kad JANĮ aiškinamajame rašte nurodoma, jog Lietuvos Respublikos civilinio proceso kodekso 34, 80, 83, 87, 137, 163, 166, 1751, 366, 632 ir 746 straipsnių pakeitimo įstatymo projekto tikslas – apmokestinti žyminiu mokesčiu ieškinius dėl juridinio asmens restruktūrizavimo bylos iškėlimo ir atskiruosius skundus. Be to, CPK 87 straipsnio 1 dalies 8 punkte įstatymų leidėjas įtvirtino vieną iš žyminio mokesčio grąžinimo pagrindų – įsiteisėjus teismo nutarčiai tenkinti atskirąjį skundą bankroto ar restruktūrizavimo bylose. Todėl, teismo vertinimu, įstatymų leidėjo tikslas buvo apmokestinti žyminiu mokesčiu bankroto ir restruktūrizavimo bylose paduodamus atskiruosius skundus, nesiejant to su jų paduodančio asmens statusu, taip užtikrinant bankroto proceso dalyvių lygiateisiškumą, nemokumo procesų veiksmingumą ir operatyvumą, sumažinant nepagrįstą instancinį bylinėjimąsi bankroto ir restruktūrizavimo procesuose bei paspartinant bankroto ir restruktūrizavimo bylų nagrinėjimą.

LIETUVOS TEISMAI

Lietuvos apeliacinis teismas

Civilinėje byloje Nr. [e2-677-241/2020](#), sprendama finansinio reikalavimo tvirtinimo klausimą, LAPT Civilinių bylų skyriaus teisėjų kolegija nurodė, kad bankroto byla atsakovei iškelta Vilniaus apygardos teismo 2019 m. liepos 1 d. nutartimi, kuri įsiteisėjo 2019 m. liepos 12 d. Terminas kreditorių finansiniams reikalavimams pareikšti prasidėjo 2019 m. liepos 12 d. ir pasibaigė 2019 rugpjūčio 26 d. Atsakovės kreditorių ir jų finansinių reikalavimų sąrašas buvo patvirtintas Vilniaus apygardos teismo 2019 m. rugsėjo 12 d. nutartimi, vėliau sąrašas tikslintas teismo 2019 m. spalio 10 d., 2019 m. gruodžio 18 d. ir 2020 m. sausio 22 d. nutartimis. Taigi tiek atsakovės bankroto procedūra, tiek kreditorių finansinių reikalavimų tvirtinimo procedūra buvo pradėta iki JANĮ įsigaliojimo. Todėl pareiškėjo finansinio reikalavimo tvirtinimo klausimas, kaip ir kitų atsakovės kreditorių, turėjo būti sprendžiamas pagal ĮBĮ nuostatas. Aplinkybė, kad pareiškėjas prašymą patvirtinti finansinį reikalavimą pateikė po JANĮ įsigaliojimo dėl to, jog praleido teismo nutartimi nustatytą terminą, sudarė teismui pagrindą spręsti klausimą tik dėl praleisto termino atnaujinimo, o ne taikyti JANĮ nuostatas finansinio reikalavimo tvirtinimo klausimui nagrinėti.

Civilinėje byloje Nr. [e2-578-943/2020](#), sprendamas teismo patvirtintos taikos sutarties ginčijimo klausimą, LAPT išaiškino, kad pirmosios instancijos teismo atsisakymas priimti ieškinį dėl teismo patvirtintos taikos sutarties pripažinimo negaliojančia neužkerta ieškovui galimybės ginti galimai pažeistus

interesus reiškiant prašymą atnaujinti procesą civilinėje byloje, kurioje buvo patvirtinta ginčijama taikos sutartis.

Papildomai teismas pažymėjo, kad nebūtų ribojamos ir ieškovo, pasinaudojusio proceso atnaujinimo institutu, teisės į tokiam procese priimti teismo sprendimo peržiūrą. Kasacinio teismo praktikoje pripažįstama, kad neįtraukti į bylos nagrinėjimą asmenys, kurių prašymu procesas byloje buvo atnaujintas CPK 366 straipsnio 1 dalies 7 punkto pagrindu, turi teisę apeliacine tvarka skųsti teismo nutartį, kuria atmetamas jų prašymas dėl teismo nutarties patvirtinti taikos sutartį supaprastinto proceso tvarka panaikinimo (Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2019 m. spalio 24 d. nutartis civilinėje byloje Nr. e3K-3-312-823/2019).

Pastaba. Lietuvos apeliacinio teismo apžvalgoje pateikiamos neoficialios procesinių sprendimų santraukos, parengtos tik siekiant informuoti. Apžvalgoje naudojamos nuotraukos iš Lietuvos apeliacinio teismo ir Artūro Jendovickio archyvų.

Parengė Lietuvos apeliacinio teismo
Teismų praktikos skyrius
Gedimino pr. 40, LT-01503 Vilnius
Tel. (8 70) 663 685, faks. (8 70) 663 060
apeliacinis@apeliacinis.lt
www.apeliacinis.lt

Vilnius, 2020 m.